

VILLA VENIRE

Af Thorkild Olsen

Vi gør det, fordi
det virker!

Leder til avis nr. 17

*

Min datter på 9 år opsluges jævnligt af eventyrlige universer i form af spil på computeren, hvor hun – for at komme videre – må løse komplicerede opgaver og overkomme vanskelige udfordringer. Det gør hun så. Hvilket er bemærkelsesværdigt fordi hun endnu ikke kan forstå sproget. Det foregår nemlig på engelsk.

Hun gør det bare. Hun prøver det ene. Det andet. Det tredje og bygger trin for trin færdigheder op uden at hun vil kunne svare på spørgsmålet; ”hvorfors?”. Mens hun gladelig og levende fortæller ”hvordan!”, og ikke mindst om, hvor det nu har bragt hende hen. For det er nemlig rigtig spændende.

**

For mange år siden blev jeg angrebet af 2 meget aggressive rovfugle på en løbetur i skoven tæt ved Kalø Slotsruin. Med benene på nakken og en større gren med blade, som jeg viftede over hovedet, akkompagneret af et urskrig (jeg ikke vidste, jeg havde i mig) *overlevede* jeg angrebet.

Ligesom jeg fortsatte med at løbetræne, for det har altid været vigtigt for mig. Men fornøjelsen var delvist forsvundet. Jeg var blevet vagtsom. Bange for fuglelyde, raslen i trætoppe og skyggerne fra de svævende kræ. Jeg talte med flere om dette irriterende fænomen, og om hvor vigtigt det var for mig at komme videre. Det hjalp bare ikke. Ofte tværtimod.

Så fik jeg en virksom idé. Jeg besluttede mig for at lave min egen risiko-algoritme. For hver gang jeg løb uden at blive angrebet af fugle, så halverede det risikoen, at det nogensinde skulle ske igen.

Algoritmen ser sådan her ud: $1/1$, $1/2$, $1/4$, $1/8$, $1/16$, $1/32$, $1/64$, $1/128$, $1/256$, $1/512$, $1/1024$ ...., $1/16.384$ og da jeg kom til $1/32.768$ besluttede jeg mig for, at risikoen nu var = 0.

Svært at forklare hvorfor. Men hvordan fremstår enkelt og jeg har – med stor fornøjelse – løbet i alskens skove lige siden.

***

17. september 2014 valgte Dagbladet Information udelukkede at bringe artikler om løsninger.¹ Udover glæden ved at læse om de mange ildsjæle og håbet det vakte, så var der et gennemgående træk hos de involverede. Problemstillingens mange facetter og de mange kampe på holdninger og værdier, var ikke længere vigtige. Budskabet var igen og igen enkelt: Vi gør det, fordi det virker !

---

¹ Har senere erfaret, at der er tale om bevægelse kaldet ”Impact Journalism”.

Slut med at gøre mere af det, der ikke virker. Vi må gøre noget andet, var den gennemgående pointe. Vi har fundet en løsning. Hvordan den præcist var/er forbundet med problemet kan ingen rigtigt længere huske eller overskue. Beboerindsats, fixerrum, selvforvaltning i det nordlige Syrien, udvikling af el-biler.

Vi kan blot konstatere: Det virker. Så det må vi gøre mere af.